

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

sagelig er valgt af uafhængige myndigheder, og som selv er uafhængige af politiske og statslige myndigheder, skaber man de bedste muligheder for en administration, der ikke tvinger kunstudøvelsen i bestemte retninger. Det forekommer mig heller ikke rimeligt, at en minister skal behandle disse sager, hvor afgørelsen alene træffes ud fra en kunstnerisk kvalitativ vurdering. Sådanne afgørelser, som kræver en professionel kunstnerisk vurdering, bør henlægges til kunstkyndige personer, som får ansvaret for de endelige beslutninger.

Jeg skal også i den forbindelse nævne, at kulturministrene på den europæiske kulturministerkonference i Oslo i juni 1976 i en resolution om de offentlige myndigheders forhold til de skabende kunstnere bl. a. konstaterede, at det ud fra hensynet til at sikre den kunstneriske frihed ved administrationen af støtteordninger til skabende kunstnere må anbefales at etablere uafhængige organer, hvis virksomhed kunstnerne selv deltager i, og hvis medlemmer udpeges for begrænsede perioder.

Erfaringerne fra fondets virksomhed viser da også, at den gældende administrative ordning i det store og hele har fungeret tilfredsstillende. Naturligvis kan det ikke undgås, at der inden for et område som kunsthondets er divergerende opfattelser af, hvad der bør støttes, og at der kan ske fejltagelser, men sådanne vil kunne forekomme under enhver ordning. Den eksisterende ordning med uafhængige sagkyndige udvalg forekommer at være den bedste administrative ordning til sikring af et uafhængigt kunstliv og kunstnerisk rigtige afgørelser.

De få afgørelser, der i fondets nu 12-årige eksistens har været genstand for kritik, bør ikke kuldkaste en god administrativ ordning. Wechselmann-udvalget har da også i sin betænkning givet udtryk for den overvejende opfattelse, at Statens Kunstfond siden sin etablering har været administreret i overensstemmelse med de intentioner, som lå bag dens oprettelse.

Det er derfor min opfattelse, at den eksisterende ordning med suveræne sagkyndige udvalg bør opretholdes.

Også repræsentantskabet med dets tilsynsførende virksomhed mener jeg bør bibeholdes.

Fondets årlige bevilling udgør i dag 6,8 mill. kr., og bevillingen er sidst reguleret pr. 1. april 1973. Desværre medfører den statsfinansielle

situation, at fondets rådighedssum på indeværende tidspunkt kun vil kunne søges forhøjet med 2 mill. kr., hvilket ikke svarer til en almindelig pristalsregulering af bevillingen. En sådan ville indebære en forhøjelse på 3,8 mill. kr. Forslag til bevillingens fordeling findes i bilaget til redegørelsen.

For at bevare fondets virksomhed i det fastsatte omfang og sikre, at bevillingen ikke for fremtiden devalueres som følge af den almindelige stigning i priser og lønninger, som det har været tilfældet efter den nugældende ordning, synes jeg, det vil være rimeligt, om man overvejede en ordning, der i nødvendigt omfang bevarer den reelle værdi af bevillingen på de årlige finanslove.

Jeg skal ikke undlade at nævne, at der har været forskellige forslag fremme om en ændret finansiering af fondets virksomhed eller dele af denne. Således har der bl. a. været forslag fremme om at finansiere udsmykningerne gennem en procentafgift for alt offentligt byggeri og forslag om en omsætningsafgift på offentligt kunstsalg gennem auktion.

Jeg tror imidlertid, man må afvise alle disse forslag, der tidligere har været genstand for indgående overvejelser. Jeg kan herved henvise til Wechselmann-udvalgets betænkning, hvor der er nærmere redegjort for sådanne ordninger.

I forbindelse med lovrevisionen i 1969 gav den daværende kulturminister tilsagn om, at han inden næste lovrevision ville overveje de *livsvarige ydelser på finansloven*. Baggrunden herfor var naturligvis den kritik, som disse ydelser med mellemrum har været genstand for – en kritik, der hovedsagelig har drejet sig om ydernes livsvarighed og det forhold, at de i visse tilfælde er blevet ydet kunstnere med betydelige indtægter.

Der er jo gammel tradition for disse livsvarige ydelser på finansloven til landets betydeligste kunstnere, både for så vidt angår hædersgaverne og de mindre statsydelser. Disse ydelser indgår som et betydningsfuldt led i den samlede statslige kunststøtte.

I Danmark kan kun ganske få kunstnere leve af deres kunstneriske produktion. Det er et arbejde og en profession at være kunstner, men det er en kendsgerning, at det ikke er et erhverv, som sikrer sin udøver en rimelig indkomst. Med de livsvarige ydelser har man derfor ønsket at give kunstneren sikkerhed for en